

P/6779

28.02.2017

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJA LUCI
Broj: 11 0 U 020385 17U
Dana, 07.07.2017. godine

Okružni sud u Banja Luci i to sudija Sunita Šukalo uz učešće Alme Ahmetović Ramić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH sa sjedištem u Gajevoj ulici broj 2, zastupan po zakonskom zastupniku (u daljem tekstu: tužilac) protiv JU „Srednja stručna i tehnička škola“ Gradiška sa sjedištem u Vidovdanskoj ulici bb (u daljem tekstu: tužena), koju zastupa direktor kao zakonski zastupnik, protiv rješenja tužene, broj 141/2017 od 22.02.2017. godine, u predmetu slobodnog pristupa informacijama, donio je dana 07.07.2017. godine, sljedeću

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužiocu nadoknadi troškove spora u visini od 200,00 KM koje je dužna platiti u roku od 30 dana od dana prijema ove presude a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Osporenim aktom odbijena je žalba tužioca izjavljena protiv odluke tužene, broj 341/2016 od 11.04.2016. godine a kojim je, u potpunosti, odbijen zahtjev tužioca kojim je tražio dostavu informacija i to broj i datum ugovora, koji je tužena zaključila sa profesorom [redacted] datum kada je tužena zaključila Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sa imenovanim te kopiju važećeg Pravilnika o proglašenju tehnološkog viška, koji Pravilnik se primjenjuje u toj školi.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac osporava zakonitost podnesenog akta zbog svih razloga sadržanih u odredbi člana 10 Zakona o upravnim sporovima.

Nakon što izlaže činjenice koje su prethodile donošenju osporenog akta, navodi da je tužena, dana 22.02.2017. godine donijela rješenje koje pobija u ovom sporu i kojim odbija da dostavi tražene informacije s obzirom da isti uključuju lične interese trećih lica u smislu člana 8 Zakona o slobodi pristupa informacijama. Ističe da ostaje kod svih navoda iz žalbe. Smatra da tužena nije pravilno primijenila odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama pa se poziva na član 14 stav 3 tačka a) tog zakona koji upućuje na obavezno navođenje zakonskog osnova kod izuzeća informacija. U tužbi ističe da je tužena nepravilno ocijenila da se konkretna informacija smatra izuzetom od saopštavanja i nije obrazložila koje lične interese smatra privatnošću trećih lica, a tiču se broja i datuma ugovora koji je tužena zaključila sa [redacted] pogotovo koje lične interese narušava dostavljanje Pravilnika o proglašavanju tehnološkog viška. Nadalje, ističe da tuženi nije sproveo test javnog interesa, predviđen u članu 9 jer nije dovoljno odbiti informaciju na temelju vlastitog mišljenja. Ne spori da su privatnost i druge zakonom zaštićene vrijednosti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija s tim da, u tom slučaju, javni organ provodi test javnog interesa i mora utvrditi da li taj interes ima prednost u odnosu na interes javnosti. U tužbi ističe da je tužena prekršila član 1 Zakona o slobodi pristupa informacijama jer informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti pa javni pristup ovim informacijama promovišu veću transparentnost i odgovornost javnih organa. Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeni akt, a tužiocu nadoknadi troškove u vidu sudske takse.

Na zahtjev suda, tuženi je dostavio spise predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem ističe da je postupila po presudi ovog suda, broj 11 0 U 019185 16 U od 13.01.2017. godine, kojim je odlučeno po žalbi tužioca kao i o zahtjevu od 16.11.2015. godine. Kada se radi o radnom odnosu

i njegovog radnog statusa te akata vezanih za taj status, škola nije mogla pružiti podatke mimo odgovarajućeg postupka o zaštiti radnih prava radi čega je tužena obavijestila [redacted] da pitanje osporavanja radnog odnosa treba da osporava kod nadležnog suda u radnom sporu.

Konačno, zaključuje da tužena nije učinila propuste o kojima bi se odlučivalo u upravnom sporu pa predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu ili pak odbaci kao nedopuštenu.

Ovaj sud je odlučio kao u izreci presude imajući u vidu činjenicu da je, shodno presudi ovog suda, broj 11 0 U 019185 16 U od 13.01.2017. godine, kojom je uvažena tužba tužioca te naloženo tuženom da donese odluku po žalbi koju je tužilac uložio, dana 14.04.2016. godine kao i o zahtjevu tužioca za dostavljanje informacija, podnesenom 16.11.2015. godine. Naime, prije svega treba reći da se u spisu tužene, koji sadrži veoma malo akata, pa i između ostalog tužbu i pomenutu presudu, ne nalazi Odluka, broj 341/2016 od 11.04.2016. godine. Ova činjenica onemogućava sudu da u potpunosti ispita zakonitost osporenog akta i upućuje na povredu postupka, a što zajedno dovodi do poništenja akta tuženog.

Pored toga, uvidom u osporeni akt i to rješenje od 22.02.2017. godine, koji tužena naziva odlukom po žalbi tužioca, može se zaključiti da nije u skladu sa odredbom člana 197 stav 2 Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZUP).

Tačnije, predmetnom odredbom propisano je da obrazloženje rješenja sadrži kratko izlaganje zahtjeva stranaka, utvrđeno činjenično stanje, prema potrebi i razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen razlog stranaka, propise i razloge koji, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, upućuju na odluku koja je data u dispozitivu. Slijedom toga, osporeno rješenje svjedoči o činjenici da nije postupljeno u skladu sa pomenutom odredbom jer tužena nije na jasan i zakonom propisan način obrazložila odluku iz dispozitiva. Ovo, tim prije, što Zakon o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 20/01) obavezuje tuženu da navede i objasni zakonski osnov za svoju odluku u kojoj navodi da dostavljanje traženih podataka uključuje lične interese trećih lica. Naime, koristeći se pomenutom odredbom Zakona o slobodi pristupa informacijama tužena je morala precizirati koji su to lični interesi koji se odnose na privatnost kandidata koji su se javili na javni konkurs i na temelju čega je takva odluka donesena. Ovo iz razloga što traženi podaci o broju i datumu ugovora koji je tužena zaključila sa izabranim kandidatom, kao traženi podatak o datumu kada je zaključen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme, ne mogu predstavljati ograničenje propisano odredbom na koju se tuženi poziva. Takođe, dostavljanje Pravilnika o proglašenju tehnološkog viška koji predstavlja opšti akt – podzakonski akt, nije ni u kakvoj vezi sa izuzecima, propisani Zakonom o slobodi pristupa informacijama, ali ukoliko jeste, po mišljenju tužene, tada se mora dati jasno obrazloženje.

Navedenom se mora dodati i osnovana primjedba tužioca da tužena nije provela test javnog interesa predviđena odredbom člana 9 istog zakona, ne sporeći pri tome da privatnost i druge zakonom zaštićene vrijednosti, mogu biti osnov za uskraćivanje informacija pa je upravo zbog toga predviđeno sprovođenje testa javnog interesa.

Dakle, donošenjem osporenog akta ostvareni su razlozi iz člana 10 stav 1 tačka 2 i 4 („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), pa je s toga tužbu valjalo uvažiti, a osporeni akt poništiti na temelju ovlaštenja iz člana 31 stav 1 i 2 istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS-a, tužena je u obavezi da odmah a najkasnije u roku od 30 dana računajući od dana prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje suda i primjedbe u pogledu postupka.

Tužilac je opredijelio troškove spora u vidu naknade sudske takse, propisane Zakonom o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14). Kod činjenice da je tužba uvažena to nužni troškovi u smislu člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama ZUS („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 63/11) predstavljaju troškove sudske takse na tužbu i presudu, određenu u skladu sa gore pomenutim Zakonom o sudskim taksama.

Zapisničar
Alma Ahmetović Ramić

